

Een stuk van twee dagen

Een scenario van Guy Joosten
naar een idee van Peter Handke.

Sehnsucht

Een scenario van Guy Joosten
naar een idee van Peter Handke.

Personages

Marianne de vrouw, de moeder; 30 jaar
Bruno haar man, de vader; 30 jaar
Stefan hun zoon, het kind; ± 13 jaar
Francisca vriendin des huizes, lerares van Stefan; 30 jaar
De bekende schrijver Ernst; dertiger
De traiteur
De postbode oude mannen
De chauffeur
Jürgen vriend van Stefan; 13 jaar

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: moeder en kind I

De vrouw, 30 jaar oud. Ze woont in een terrasvormige bungalowwijk. Een late wintermiddag. Geel, oranjeachtig licht schijnt zwak de ruime woonkamer binnen. Waarschijnlijk is het licht afkomstig van een straatlantaarn. Ze zit aan een tafel en naait, naait niet. Naast haar zit haar twaalfjarig zoontje, hij schrijft een opstel. Soms stopt het kind met schrijven, kijkt door de glazen schuifdeur die uitgeeft op de tuin naar buiten en schrijft daarna ijverig verder. Zij kijkt naar hem. Als ze hem aankijkt wendt hij zijn hoofd af. Soms kijkt het kind naar haar en hoewel ze afgewend zit merkt ze het, kijkt terzij en glimlacht. Het kind is klaar met schrijven en leest voor.

Stefan Hoe ik mij een fijner leven voorstel

Ik zou willen dat het niet koud en niet heet is. Er moet altijd een lauwe wind waaien, soms een storm waarin de mensen op hun hurken moeten gaan zitten. De auto's verdwijnen. De huizen zouden rood zijn. De struiken zouden van goud zijn. De mensen zouden alles weten en niet meer hoeven te leren. De mensen zouden op eilanden wonen. Op de straten staan de auto's open en de mensen kunnen erin als ze moe zijn. De mensen zijn helemaal niet meer moe. De auto's zijn van niemand. s' Avonds blijven de mensen altijd op en vallen in slaap waar ze toevallig op dat moment zijn. Het regent nooit. Het waait ook nooit. Elke vriend bestaat vier keer, en de mensen waar je niet van houdt verdwijnen. Alles wat de mensen niet kennen verdwijnt.

De vrouw staat op en kijkt door het smalle raam. In de verte een vliegtuig. Het kind komt naast haar staan maar kan niet door het raam kijken.

Waar kijk je naar?

De vrouw geeft geen antwoord. Het kind begint aan haar te schudden,

Wakker worden!

De vrouw legt haar arm om de schouder van het kind. Het kind rukt zich los maar komt even later met een voetbankje teruggelopen. Moeder en zoon kijken door het raam. Na een tijdje...

Nu heb ik mij ook verkeken, net als jij.

Ze beginnen allebei te lachen en kunnen niet meer ophouden. Als ze stil worden begint één van beide opnieuw te lachen. Ze omarmen elkaar en vallen samen op de grond. De vrouw wil hem koesteren. Hij rukt zich meteen los.

Mag ik de T.V. aanzetten?

Marianne We gaan toch Bruno van het vliegveld af halen?
Het kind zet de T.V. aan en gaat er voor zitten.

BEDRIJF 1. Scène I

Stefan

Ik zou willen dat het niet koud en niet heet is. Er moet altijd een lauwe wind waaien. Soms een storm waarin de mensen op hun hurken moeten gaan zitten. De auto's verdwijnen. De huizen zouden rood zijn. De struiken zouden van goud zijn. De mensen zouden alles weten en niet meer hoeven te leren. De mensen zouden op eilanden wonen. Op de straten staan de auto's open en de mensen kunnen erin als ze moe zijn. De mensen zijn helemaal niet meer moe. De auto's zijn van niemand. s' Avonds blijven de mensen altijd op en vallen in slaap waar ze toevallig op dat moment zijn. Het regent nooit. Het waait ook nooit. Elke vriend bestaat vier keer, en de mensen waar je niet van houdt, verdwijnen. Alles wat de mensen niet kennen verdwijnt.

Qu'est ce que tu vois?

La télévisation.

Marianne We gaan Bruno toch van 't vliegveld afhalen?

Scène 2
Opkomst Bruno

Bruno Het was de hele tijd alleen maar donker in Finland. Dag en nacht. En van de taal die ze daar spreken, heb ik geen woord begrepen. In elk land heb je toch tenminste een paar woorden die enigszins herkenbaar zijn, maar er zat niets internationaals meer bij. Het enige woord dat ik onthouden heb, is het woord 'bier': 'Olut. Ik ben tamelijk veel dronken geweest. Op een namiddag, toen het net een beetje licht was geworden, zat ik in zo'n zelfbedieningsrestaurant en ben ik plotseling de tafel stuk gaan krabben. De duisternis, de kou in m'n neusgaten, en ik kon met niemand praten. Dat ik zo nu en dan in een W.C. pot met de initialen van onze firma piste, was al bijna een troost. Ik heb vaak aan je gedacht, Marianne. En aan Stefan. En ik had na al die jaren wat wij nu bij elkaar zijn, voor het eerst het gevoel dat wij bij elkaar horen. Ik werd daar gek van het alleen zijn, gek op een gruwelijke, pijnlijke manier.

Jürgen op.

Bruno Ah, dag Jürgen, hoe is 't?

Jürgen Goed.

Bruno En met uw papa?

Jürgen Ook goed.

Bruno Speelt hij nog altijd toneel?

Jürgen Ja.

Bruno Kan hij daar zijne kost mee verdienen?

Jürgen k'Weet nie.

Bruno Je moet hem zeggen dat hij boterkoeken voor u koopt, dan moet je ze niet altijd hier komen opeten, zunné?

Ik begeer je, Marianne. Ik heb al zo vaak gezegd dat ik van je hou, maar pas nu voel ik me met jou verbonden, ja, op leven en dood.

Marianne En de onderhandelingen?

Bruno Er komen steeds meer bestellingen bij. Als de mensen uit het noorden dan al slecht eten, dan doen ze dat tenminste van ons porselein.

Tegen Stefan. Ah, cadeautje.

Stefan Dank u papa.

Bruno Alstublieft, jongen.

Ze spreken daar niet eens Engels. We moesten via een tolk met elkaar praten – een alleenstaande vrouw met een kind die hier heeft gestudeerd, geloof ik.

Marianne Geloof je?

Bruno Neen, ik weet het zeker natuurlijk. Ze heeft het mij verteld.

Trek de jurk met het décolleté aan, alsjeblieft. Ben je nog altijd graag hier? Ik heradem in ieder geval, als ik hier terugkom.

Stefan zet de televisie uit.

Ben ik anders dan anders?

Bruno Anders dan altijd.

Marianne Hoe bedoel je?

Bruno Je behoort tot een van de weinige mensen van wie je niet bang hoeft te zijn.

Marianne Hoe moet ik dan je vader, die wekenlang in het buitenland was, uitleggen dat...

Ze roept.

Stefan!

Ze maakt van haar handen een toeter.

Stefan!

Het kind blijft naar het toestel staren. De vrouw beweegt haar hand voor zijn ogen heen en weer. Het kind legt zijn hoofd opzij en kijkt met wijd open mond. De vrouw doet haar bontjas aan.

Tweede scène: thuiskomst.

De bel gaat net als Marianne het huis wil verlaten. Bruno staat voor deur met een koffer en een tas in zijn handen. Hij is jonger dan zij. Hij is moe. Ze kijken elkaar lang aan. Dan legt hij zijn hoofd op haar schouder alsof hij ter plekke wil inslapen. Ze neemt de tas en de koffer van hem over. Nu kan hij haar omarmen.

Bruno Het was de hele tijd alleen maar donker in Finland. Dag en nacht. En van de taal die ze daar spreken, heb ik geen woord begrepen. In elk land heb je toch tenminste een paar woorden die enigszins herkenbaar zijn, maar er zat niets internationaals meer bij. Het enige woord dat ik onthouden heb is het woord 'bier': 'olut'. Ik ben tamelijk vaak dronken geweest. Op een namiddag, toen het net een beetje licht was geworden zat ik in zo'n zelfbedieningscafé en ben ik plotseling de tafel stuk gaan krabben. De duisternis, de kou in mijn neusgaten, en ik kon met niemand praten. Dat ik zo nu en dan in een W.C.pot met de initialen van onze firma piste was al bijna een troost. Ik heb daarginds aan je gedacht, Marianne en aan Stefan, en ik had na al die jaren dat wij nu bij elkaar zijn voor het eerst het gevoel dat wij bij elkaar horen. Ik werd daar gek van het alleen zijn, gek op een gruwelijke, pijnlijke manier.

Ik begeer je, Marianne. Ik heb al vaak gezegd dat ik van je hou, maar pas nu voel ik me met jou verbonden, ja, op leven en dood.

Marianne En de onderhandelingen?

Bruno Er komen steeds meer bestellingen bij. Als de mensen uit het noorden dan al slecht eten, dan doen ze dat tenminste van ons porselein.

Hij lacht.

Tegen Stefan. Ah, cadeautje.

Stefan Dank u papa.

Bruno Alstublieft, jongen.

Ze spreken daar niet eens Engels. We moesten via een tolk met elkaar praten, een alleenstaande vrouw met een kind die hier heeft gestudeerd, geloof ik.

Marianne Geloof je?

Bruno Neen, ik weet het zeker natuurlijk. Ze heeft het mij verteld.

Marianne merkt dat ze nog steeds de koffer en de draagtas in haar handen heeft. Ze gaat naar de slaapkamer.

Bruno Trek de jurk met het décolleté aan, alsjeblieft. Ben je nog altijd graag hier? Ik heradem in elk geval als ik hier terugkom.

Marianne glimlacht. Bruno gaat naar de fauteuil waarin Stefan zit te lezen. Het kind leest verder. Slaat slechts na een tijd het boek dicht en loopt naar de kapstok om in alle zakken van Bruno's jas te zoeken of die iets heeft meegebracht.

Marianne komt uit de keuken met een zilveren dienblad met daarop een glas wodka. Bruno pakt het glas van het blad.

Bruno Drink je niets? Ben je vannacht nog iets van plan?

Marianne Ben ik anders dan anders?

Bruno Anders dan altijd.

Marianne Hoe bedoel je?

Bruno Je behoort tot de weinige mensen van wie je niet bang hoeft te zijn.

En bovendien ben je een vrouw voor wie niemand zich anders wil voordoen dan hij is.

Bruno geeft Stefan een tik op zijn achterwerk. Het kind blijft tussen hen instaan. Dan haalt Bruno een pakje uit zijn

Mijn oren zoemen nog van het vliegtuig. Laten we heel feestelijk eten. Ik bestel wel iets.
Vlug, vlug, snel, snel, gauw, gauw.
Opkomst Traiteur.
Bruno Ah, u bent er al!
Black Out.

Scène 3

Bruno Vanavond was ik er echt aan toe om zo bediend te worden.
Wat een geborgenheid! Wat een kleine eeuwigheid!
Betoverend!

Marianne! Marianne!

Bruno Waarom was die man zo groot?
Onsmakelijk om zo groot te zijn. En het idee alleen dat hij z'n belachelijk zaad in de scharminkelijke buik van z'n vrouw spuit. Lachwekkend.
Weet u, meneer; mijn vrouw en ik, wij zouden graag met elkaar gaan slapen. Nu. Onmiddellijk!
Traiteur Dan wens ik u een prettige nacht.
Bruno Dan dank ik u zeer.
Traiteur af.

Bruno Vanavond heb ik een gevoel alsof alles in vervulling zal gaan wat ik ooit heb gewenst. Alsof ik me van de ene geluksplek naar de andere kan toveren, zonder daartussen een afstand te moeten overbruggen. Ik voel een toverkracht Marianne. En ik heb je nodig, nu. En ik voel me gelukkig. Alles in mij gonst van puur geluk.

Ik verlang naar je, Marianne, ik begeer je.
Ik hou zoveel van je dat zelfs de toren van Pisa niet scheef genoeg is om mijn liefde voor jou... te... recht te trekken. Oh God.
Black Out.

Scène 4

Bruno Sorry liefste.
Marianne 'T is niets. Vrouwen voelen niet zo snel walging.

Bruno af. Komt terug met bord beschuit. Eet en kijkt t.v.
Marianne Er is een merkwaardig idee bij mij opgekomen, eigenlijk geen idee, maar een soort openbaring.
Bruno De Heer is verschenen.
Marianne Maar ik wil er niet over praten.
Bruno Oh wee, als je het niet zegt.
Marianne Wee jou, als ik het wel zeg.

Bruno Zo, vertel het nu.
Marianne Ik had ineens de openbaring dat je bij mij weggaat, dat je mij alleen laat. Ja, dat is het: Ga weg, Bruno. Laat mij alleen.

Bruno Voor altijd?
Marianne Ik weet het niet. Je zult alleen maar weggaan en mij alleen laten.

Bruno Om te beginnen ga ik in het cafetaria om de hoek een kop hete koffie drinken; en vanmiddag kom ik mijn spullen halen.
Marianne De eerste dagen kun je zeker bij Francisca intrekken. Haar collega, die leraar heeft haar net verlaten.
Bruno Ik zal er onder het koffie drinken over nadenken.

Bruno af.
Opkomst Stefan.
Stefan Wat ben je nu aan het doen?
Marianne Ik ben opgelucht bedrukt..., geloof ik
Stefan Ah, zo.

binnenzak en geeft het aan het kind. Het kind loopt weg. Hij grijpt Marianne vast. Overdreven. Ze laat hem begaan.
Bruno Mijn oren zoemen nog van het vliegtuig. Laten we heel feestelijk eten. Ik bestel wel iets.
Bruno geeft telefonisch de bestelling door. Als hij inhaakt wordt er gebeld. De traiteur is er.
Bruno Oh, u bent er al.

Derde scène: tafelscène

Bruno en Marianne zitten aan tafel. De traiteur staat te wachten in de gang.
Bruno Vandaag was ik er echt aan toe om zo bediend te worden. Wat een geborgenheid! Wat een kleine eeuwigheid!
Betoverend!
Hij zit met zijn voet tussen haar benen. De vrouw ontwijkt hem.
Bruno Marianne! Marianne!
Ze kijkt zonder hem aan te kijken. Bruno wenkt de traiteur.
Bruno Weet u, mijn vrouw en ik zouden graag met elkaar gaan slapen. Onmiddellijk.
Traiteur Ik wens u een prettige nacht.
Waarom is die man zo groot?
Onsmakelijk om zo groot te zijn. En het idee dat hij zijn belachelijk zaad in de scharminkelijke buik van zijn vrouw spuit. Lachwekkend.

Marianne kijkt hem lang aan.
Vanavond heb ik een gevoel alsof alles in vervulling zal gaan wat ik ooit heb gewenst. Alsof ik me van de ene geluksplek naar de andere kan toveren zonder daartussen een afstand te moeten overbruggen. Ik voel een toverkracht, Marianne. En ik heb je nodig, nu. En ik voel me gelukkig. Alles in mij gonst van puur geluk.
Beiden ontkleden zich.
Ik verlang naar je, Marianne, ik begeer je...
Verdomme, Marianne... Oh God...

Marianne blijft schijnbaar onbewogen. Ze schudt haar hoofd.
Bruno Sorry liefste.
Marianne 't Is niets... Vrouwen voelen niet zo snel walging.
Black Out.
Ze kleden zich aan.

Marianne Er is een merkwaardig idee bij mij opgekomen, eigenlijk geen idee, maar een soort openbaring. Maar ik wil er niet over praten.
Ze wil weggaan. Bruno houdt haar tegen.
Bruno Oh wee, als je het niet zegt.
Marianne Wee jou, als ik het wel zeg.
Beiden lachen. Ze kijken elkaar lang aan.
Bruno Zo, vertel het nu.
Marianne Ik had ineens de openbaring dat je bij mij weggaat, dat je mij alleen laat. Ja, dat is het: Ga weg, Bruno. Laat mij alleen.
Na enige tijd.
Bruno Voor altijd?
Marianne Ik weet het niet. Je zult alleen maar weggaan en mij alleen laten.
Bruno glimlacht.
Bruno Om te beginnen ga ik in het cafetaria om de hoek een kop hete koffie drinken. En vanmiddag kom ik mijn spullen halen.
Marianne De eerste dagen kun je zeker bij Francisca intrekken. Haar collega, die leraar heeft haar net verlaten.
Bruno Ik zal er onder het koffiedrinken over nadenken.
Bruno vertrekt. Het kind komt in pyama de woonkamer binnen.

Stefan Wat ben je aan het doen?
Marianne Ik ben opgelucht bedrukt..., geloof ik.
Stefan Ah, zo.
Marianne Kleed je maar aan, Stefan. Het is tijd om naar school te gaan.

Marianne Kleed je aan, Stefan. Het is tijd om naar school te gaan.
Jezus Christus.
Black Out.

Scène 5

Licht aan. Francisca omhelst Marianne. Stefan zit met stripboek naast hen op de grond.

Francisca Ik weet alles. Bruno heeft me meteen opgebeld. Ik heb tegen hem gezegd: 'Eindelijk is die Marianne van jou wakker geworden.' Bedoel je het zo? Meen je het überhaupt serieus?

Marianne Ik kan nu niet praten, Francisca.

Francisca Ik zie hem vanavond in het theater.

Ik ben helemaal opgewonden.

Donald Duck is de enige stripfiguur die ik in mijn klas toelaat. Ik stimuleer zelfs dat zijn verdrietige avonturen worden gelezen. De kinderen komen aan de hand van dit altijd te kort komende dier meer aan de weet over de bestaansvormen, dan hen hier anders ooit zal lukken, in deze goed gesitueerde sfeer van huizen, en grondbezitters, waar het leven alleen bestaat uit het naspelen van televisie.

En wat ga je nu doen, alleen?

Marianne In de kamer zitten en raad noch daad weten.

Francisca Neen, serieus. Is er iemand anders?

Heb je erover nagedacht waar jullie tweeën van gaan leven?

Marianne Nee. Maar ik wil graag weer gaan vertalen. De uitgeverij is altijd tevreden geweest over mijn werk. Zij hebben mij nog regelmatig werk aangeboden.

Francisca Romans? Gedichten? En zoiets dan voor 20 gulden per pagina, drie gulden per uur.

Marianne Een gulden per uur, geloof ik.

Francisca Ik zou graag willen dat je zo gauw mogelijk bij onze groep komt. Je zult zien; We zijn een gemeenschap waar elk van ons opbloeit. En we wisselen geen kookrecepten uit. Je weet niet half hoeveel paradijselijks er onder vrouwen mogelijk is. Heb je eigenlijk ooit alleen geleefd?

Ik wel. En ik veracht het alleen zijn. Ik veracht mezelf als ik alleen ben. Bruno zal trouwens voorlopig bij mij komen wonen. Tenminste, als jij hem niet, zoals ik vermoed, vanavond weer terug wilt hebben. Ik kan het allemaal nog niet geloven. Absoluut niet. En toch ben ik enthousiast, Marianne, en merkwaardig genoeg, trots op jou.

Hou je taai liefste.

Francisca af.

Stefan Jezus Christus.

Black Out.

Scène 6

Licht aan. Marianne zit op stoel voor t.v. Achter haar opent de schrijver behoedzaam de voordeur.

Schrijver Sind Sie alein? Sei Sola? Ben je alleen?

Marianne Het kind is bij mij, zoals altijd. Het slaapt.

Schrijver Ik ben ook alleen. Het is een heldere nacht. Ik kan omhoog kijken tot aan de heuvels waar jij woont. Werk jij ook flink aan mijn vertaling, Marianne? Of zit je alleen maar te kijken in de eenzaamheid?

Marianne Ik ben vanmiddag met Stefan naar de stad geweest. Hij is zo merkwaardig. Hij houdt van de buildings, de metro's, de tankstations.

Schrijver Misschien is dat wel de nieuwe schoonheid die je nog niet kan zien. Ik hou ook van de stad. Wat ga je nu doen, Marianne?

Marianne In de kamer zitten en raad noch daad weten.

Schrijver Slik je tabletten?

Marianne Soms, om wakker te blijven.

Schrijver Ik wil daar liever niets over zeggen omdat je toch elke waarschuwing als een inmenging in je privé-leven

Ik rooster intussen je brood.

Ze loopt naar de spiegel in de gang.

Marianne Jezus, Christus.

Black Out.

Vierde scène: Francisca

De bel gaat. Marianne doet open. Francisca en Stefan staan voor de deur. Het kind holt binnen.

Francisca Ik weet alles. Bruno heeft me meteen opgebeld. Ik heb tegen hem gezegd: 'Eindelijk is die Marianne van jou wakker geworden.' Bedoel je het zo? Meen je het überhaupt serieus?

Marianne Ik kan nu niet praten, Francisca.

Francisca Ik zie hem vanavond in het theater. Ik ben helemaal opgewonden.

Marianne glimlacht. Stefan komt tussen de beide vrouwen instaan. Hij leest een stripverhaal.

Francisca Die eend is de enige stripfiguur die ik in mijn klas toelaat. Ik stimuleer zelfs dat zijn verdrietige avonturen worden gelezen. De kinderen komen aan de hand van dit altijd te kort komende dier meer aan de weet over de bestaansvormen dan hen hier anders ooit zal lukken, in deze goed gesitueerde sfeer van huizen, en grondbezitters, waar het leven alleen bestaat uit het naspelen van televisie.

Marianne en Stefan kijken elkaar aan.

Francisca En wat ga je nu doen, alleen?

Marianne glimlacht.

Marianne In de kamer zitten en raad noch daad weten.

Francisca Nee, serieus. Is er iemand anders?

Marianne kijkt naar Stefan.

Francisca Heb je erover nagedacht waar jullie tweeën van gaan leven?

Marianne Neen. Maar ik wil graag weer gaan vertalen. De uitgeverij is altijd tevreden geweest over mijn werk. Zij hebben mij nog regelmatig dingen aangeboden.

Francisca Romans? Gedichten? En zoiets dan voor 400 fr. per pagina, uurloon 60 fr.

Marianne 300 fr. per pagina, geloof ik.

Francisca Ik zou graag willen dat je zo gauw mogelijk bij onze groep komt. Je zult zien; We zijn een gemeenschap waar elk van ons opbloeit. En we wisselen geen kookrecepten uit. Je weet niet hoeveel paradijselijks er onder vrouwen mogelijk is. Heb je eigenlijk ooit alleen geleefd.

Marianne schudt haar hoofd.

Francisca Ik wel. En ik veracht het alleen zijn. Ik veracht mezelf als ik alleen ben. Bruno zal trouwens voorlopig bij mij komen wonen. Tenminste, als jij hem niet, zoals ik vermoed, vanavond weer terug wilt hebben. Ik kan het allemaal nog niet geloven. Absoluut niet. En toch ben ik enthousiast, Marianne, en merkwaardig genoeg, trots op jou.

Ze trekt Marianne naar zich toe.

Francisca Hou je taai, liefste.

Ze zoent Marianne. Francisca vertrekt. Het kind kijkt

Marianne aan. Het haalt zijn schouders op. Marianne lacht. Het kind loopt de slaapkamer in.

beschouwt. Pas alleen op dat je niet ook die milde verdrietige blik krijgt die zo veel van mijn vriendinnen vertaalsters hebben.

Marianne Ben je weer aan het schrijven?

Schrijver Soms. Het komt me soms voor alsof het schrijven een uitvlucht is, een verkeerd gekozen levensdoel. Soms natuurlijk ook weer niet. Ik ben zozeer alleen. En hoe moet je schrijven als je niemand hebt om over na te denken? Je moet me helpen, Marianne.

Hij wil haar handen kussen. Tevergeefs.

Schrijver En jij zult ook zo eindigen als ik, Marianne. Een opmerking trouwens waarmee het doel van mijn missie hier is voltooid.

Schrijver af. Op de achtergrond staat Bruno, buiten, met achter zijn rug een boekje plastic tulpen. Marianne gaat een zijkamer in.

TWEDE BEDRIJF

Scène 1.

Bruno komt binnen, en bekijkt de kamer. Marianne komt vanuit de rechterzijkamer op met de twee koffers. Ze zet deze tussen hen beide in.

Bruno Marianne. Marianne. Marianne. Marianne.

Heb je ook al mijn foto van het nachtkastje verwijderd? Waar is Stefan?

Merkwaardig wat ons vanmorgen is overkomen, nietwaar? En dat, terwijl we toch helemaal niet dronken waren. Nu vind ik mezelf een beetje belachelijk. Jij niet?

Marianne Ja, ook wel. Nee, eigenlijk niet.

Bruno pakt koffers, opent deur.

Bruno Goed dat ik morgen weer naar de zaak moet.

Marianne Ja, goed dat je morgen weer naar de zaak moet.

Bruno Jij hebt nog nooit alleen geleefd.

Marianne En jij komt dus van Francisca?

Bruno loopt naar buiten. Daar gooit hij de koffers weg, en komt weer in de deuropening staan.

Bruno Jouw zorgeloosheid. Herinner jij je eigenlijk nog wel dat er tussen ons eens een innigheid heeft bestaan die uitsteeg boven het feit dat wij man en vrouw waren en die er toch door werd bepaald dat we dat waren.

*Bruno af.
Black Out.*

Scène 2.

Licht aan. Links voor de televisie zit Stefan. Hij kijkt t.v. Ondertussen strijkt Marianne die achter hem staat, door zijn haar.

Marianne Zal ik je naar bed brengen?

Stefan Ik ga toch altijd alleen naar bed?

Marianne Laat mij dan met je meegaan.

Stefan Je stinkt naar uien.

Hij staat op, loopt door de kamer.

Stefan Er is nieuws van de school. Onze klas heeft nu nog maar vier minuten nodig om de jassen en de schoenen uit te trekken en de pantoffels en de schooljasjes aan te trekken. De directeur heeft de tijd opgenomen met een echte Stop-Watch! En hij zei dat we voor het einde van het schooljaar het record met gemak tot drie minuten kunnen terug brengen. Zo snel

Vijfde scène: Het vertrek

Marianne gaat naar de slaapkamer. Ze begint Bruno's kleren uit te zoeken. Ze pakt de koffers. Als ze één van de koffers opendoet springt Stefan eruit. Uit de andere komt Jürgen, Stefans vriend. Ze pakt de koffers. Het belt. Bruno komt binnen.

Bruno Marianne! Marianne!

Ze komt uit de keuken. Hij wijst naar de koffers.

Ze geven elkaar de hand.

Bruno Waar is Stefan?

Marianne wijst naar het grote raam waar de kinderen gezichten staan te trekken.

Bruno Merkwaardig wat ons vanmorgen is overkomen, nietwaar? En dat terwijl we toch helemaal niet dronken waren. Nu vind ik mezelf een beetje belachelijk. Jij niet?

Marianne Ja, ook wel. Neen, eigenlijk niet.

Bruno pakt de koffer.

Bruno Goed dat ik morgen weer naar het kantoor moet.

Jij hebt nog nooit alleen geleefd.

Marianne En jij komt dus van Francisca?

Bruno Jouw zorgeloosheid... Herinner jij je eigenlijk nog wel dat er tussen ons eens een innigheid heeft bestaan die inging boven het feit dat wij man en vrouw waren en die er toch door werd bepaald dat we dat waren?

*Hij vertrekt. Zij sluit de deur achter hem en steekt haar hoofd tussen de kledingstukken in de vestiaire. Ze gaat T.V. kijken.
Black Out.*

TWEDE BEDRIJF

Eerste scène: moeder en kind II

Marianne en Stefan zitten aan tafel. Marianne heeft geen trek. Stefan slurpt en smakt. Hij zit terwijl te schilderen. Ze kijkt naar hem.

Marianne Zal ik je naar bed brengen?

Stefan Ik ga toch altijd alleen naar bed?

Marianne staat op.

Marianne Laat mij dan met je meegaan.

Ze wrijft door zijn haren. Hij duwt haar weg. Ze buigt zich opnieuw naar hem toe.

Stefan Je ruikt naar uien.

Ze wil hem kussen. Het kind holt de woonkamer uit. Marianne blijft alleen achter. Even later komt het kind terug en zwiert zijn boekentas op tafel.

Stefan Er is nieuws van 't school. Onze klas heeft nu nog maar vier minuten nodig om de jassen en de schoenen uit te trekken en de pantoffels en schooljasjes aan te trekken. De directeur heeft de tijd opgenomen met een echte stopwatch. En hij zei dat we vóór het einde van het schooljaar het record met gemak tot drie minuten kunnen terugbrengen. Zo

waren we vandaag ook al geweest als de dikke Jürgen niet zo met de knopen van zijn jas had zitten prutsen. En toen heeft hij de hele morgen zitten huilen. In de pauze heeft hij zich tussen de jassen verstopt en in zijn broek gedaan. Weet je hoe we de drie minuten zullen halen?

Marianne Nee.

Stefan We beginnen meteen in het trappenhuis te hollen en trekken onder het hollen alles uit.

Marianne Daarom wil je ondanks de kou altijd je dunste jas aan. Omdat je daar de knopen makkelijker van kunt losmaken.

Stefan Lach niet zo. Je lacht net als de dikke Jürgen: die doet altijd zijn best te lachen om maar te kunnen lachen. Nooit ben jij echt blij. Je bent maar een keer blij om mij beweest: dat was toen ik bij het zwemmen plotseling zonder band naar je toe ben gezwommen. Je stond echt te jubelen toen je me opving.

Marianne Dat weet ik echt niet meer.

Stefan Maar ik wel. Ik wel! Ik wel!

Stefan loopt de rechterkamer in. Jürgen loopt achter hem aan. Marianne staat op, en loopt de rechterkamer in. Ze komt terug terwijl ze haar jas aantrekt, en een enveloppe dicht plakt. Buiten staat Bruno in de telefooncel. Zijn stem is hoorbaar als hij in de hoorn praat. Binnen gaat de telefoon herhaalde malen. Marianne slaat er geen acht op. Als ze buiten de deur staat, hangt Bruno in de cel op. Hij opent de deur van de cel. Als Marianne aarzelt om binnen te komen, trekt hij haar naar binnen.

Scène 3

Bruno Moet dit spel dan altijd blijven doorgaan, Marianne? Ik heb in elk geval geen zin meer om mee te spelen.

Marianne En begin nu alsjeblieft niet over het kind. Hij slaat haar.

Bruno Francisca meent dat je helemaal niet weet wat je doet. Ze zegt dat bij jou het bewustzijn van de historische voorwaarden voor je handelswijze ontbreekt.

Hij lacht.

Weet je hoe ze jou noemen? Privé-mystica. Ja, een mystica ben je. Mystica. Foei, je bent ziek. Ik heb tegen Francisca gezegd dat een paar electro-shocks je weer tot rede zouden brengen. Ze zwijgen.

Marianne Je kunt het kind in het weekeinde komen halen om met hem naar de dierentuin, of het historisch museum te gaan.

Bruno En ik? Geloof je dat ik niet besta? Jouw ziekelijk verlangen naar je kind en jezelf! Verbeeld jij je dat jij van alle mensen de enige bent die in leven is? Ik leef ook, Marianne. Ik verlang ook, Marianne.

Bruno haalt een biljet van 50 gulden uit zijn broekzak.

Heb je geld nodig? Kom neem het maar, ook als je niet nodig hebt. Alsjeblieft.

Ze neemt het geld.

En groet Stefan van mij. Francisca vindt dat Stefan opvallend gesloten is. Bovendien wast hij zich volgens haar ook niet meer. Hij schijnt erg wanordelijk te zijn. Naar mijn mening wijst...

Marianne En wat vindt Francisca nog meer?

Bruno lacht. Marianne lacht. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Zij schrikt.

Bruno Ik wilde toch alleen maar wat beter naar je jas kijken. Daar is namelijk een knoop af. Verzorg je, schat.

Hij gaat weg. Van ver roept hij nog eens.

Denk erom dat je niet te veel alleen bent. Anders sterf je daar op een dag aan.

Ze rent binnen.

Je hoort binnenshuis nog steeds de stem van Bruno.

Bruno Liefste, liefste, liefste

snel waren we vandaag ook al geweest als de dikke Jürgen niet zo met de knopen van zijn jas had zitten prutsen. En toen heeft hij de hele morgen zitten huilen. In de pauze heeft hij zich tussen de jassen verstopt en in zijn broek gedaan. Weet je hoe we de drie minuten zullen halen.

Marianne Neen.

Stefan We beginnen meteen in het trappenhuis te hollen en trekken onder het hollen alles uit!

Marianne Daarom wil je ondanks de kou altijd je dunste jas aan – omdat je daar de knopen makkelijker kunt van losmaken. –

Ze lacht.

Stefan Lach niet zo. Je lacht net als dikke Jürgen: die doet altijd zijn best te lachen, om maar te kunnen lachen. Nooit ben jij echt blij. Jij ben maar één keer blij om mij geweest: dat was toen ik bij het zwemmen plotseling zonder band naar je toe ben gezwommen. Je stond echt te jubelen toen je me opving.

Marianne Dat weet ik helemaal niet meer.

Stefan Maar ik wel! Ik wel! Ik wel!

Het kind loopt weg. Marianne alleen. Ze neemt de typemachine en ze typt een brief verder af.

Marianne ...op uw herhaalde aanbiedingen om vertalingen uit het Frans te maken, deelt u mij mee wat uw condities zijn. Op het ogenblik zou ik mij liever met populair-wetenschappelijke teksten bezighouden. Ik wacht op een telefoontje van u.

Ze stopt de brief in een omslag, doet haar bontjas aan en gaat naar buiten, naast de brievenbus staat een telefooncel. Ze staat vóór de cel. Ze wordt bij haar arm gegrepen. Bruno. Hij duwt haar de cel in. Ook hij gaat erin.

Tweede scène: Bruno op bezoek I

Bruno Moet dit spel dan altijd blijven daargaan, Marianne? Ik heb in elk geval geen zin meer om mee te spelen.

Marianne En begin nu alsjeblieft niet over het kind. Hij slaat haar.

Bruno Francisca meent dat je helemaal niet weet wat je doet. Ze zegt dat bij jou het bewustzijn van de historische voorwaarden voor je handelswijze ontbreekt.

Hij lacht.

Weet je hoe ze jou noemen? Privé-mystica. Ja, een mystica ben je. Mystica. Foei, je bent ziek. Ik heb tegen Francisca gezegd dat een paar electro-shocks je weer tot rede zouden brengen.

Ze zwijgen.

Marianne Je kunt het kind in het weekend komen halen om met hem naar de dierentuin, of het historisch museum te gaan.

Bruno En ik? Geloof je dat ik niet besta? Jouw ziekelijk verlangen naar je kind en jezelf! Verbeeld jij je dat jij van alle mensen de enige bent die in leven is? Ik leef ook, Marianne. Ik verlang ook, Marianne.

Ze onderbrak hem door zich voorover te buigen naar haar bloes alsof ze daar iets ontdekt had.

Heb je geld nodig? kom neem het maar, ook als je niet nodig hebt. Alsjeblieft.

Ze neemt het geld.

En groet Stefan van mij. Francisca vindt dat Stefan opvallend gesloten is. Bovendien wast hij zich volgens haar ook niet meer. Hij schijnt erg wanordelijk te zijn. Naar mijn mening wijst...

Marianne En wat vindt Francisca nog meer?

Bruno lacht. Marianne lacht. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Zij schrikt.

Bruno Ik wilde toch alleen maar wat beter naar je jas kijken. Daar is namelijk een knoop af. Verzorg je, schat.

Hij gaat weg. Van ver roept hij nog eens.

Denk erom dat je niet te veel alleen bent. Anders sterf je daar op een dag aan.

Ze rent binnen.

Derde scène: moeder en kind III

Marianne Het wordt tijd dat ik eens over mezelf begin na te denken. Alleen hoe? Mijn vader was, mijn man is... Bestaat er

dan geen mogelijkheid dan enkel door anderen over mezelf na te denken?

Denken jullie maar wat jullie willen. Hoe meer jullie over mij menen te kunnen zeggen, hoe meer ik van jullie bevrijd raak. Als iemand in de toekomst verklaart hoe ik ben, ook als hij me wil vleien of een hart onder de riem wil steken, dan zal ik hem zeggen dat ik van die brutaliteit niet gediend ben.

.....

En als ik mezelf nu eens van kant zou maken?

Ze kijkt rond. Denkt na. Stefan en Jürgen begluren haar.

Dan zal er enkel nog maar orde worden achtergelaten. Wat is alles hier, buiten mezelf, hopeloos ordelijk.

Wat is alles definitief in verval geraakt. Zelfs de dingen worden onomkeerbaar uit hun verband gerukt. Die klootorde trekt de bezieling uit het bestaan van de dingen.

Ze loopt naar de stereo-installatie, zet een plaat op, gooit de hoes door het huis. Ze begint willekeurig meubels te verzetten. Stefan en Jürgen helpen haar. Ze gaat naar buiten en komt met een kruiwagen zand terug die ze in de living omkipt. Ook de kinderen komen met speelgoedkruiwagens vol zand naar binnen. Ze begint witte schoenen zwart te blinken. Stefan komt met een kruiwagen schoenen binnen. Jürgen trekt zijn schoenen uit en gooit ze bij de hoop. Ze hebben plezier. Na een tijd vallen ze alle drie in de zandberg. Ze slapen samen in.

DERDE BEDRIJF

Eerste scène: de bekende schrijver

De bel gaat. Marianne doet open.

De schrijver Ben je alleen?

Marianne Het kind is bij mij, zoals altijd. Hij slaapt.

De schrijver Ik ben ook alleen, het is een heldere nacht. Ik kan omhoogkijken tot aan de heuvels waar jij woont.

Lange pauze...

Werk jij ook flink aan mijn vertaling, Marianne? Of zit je alleen maar te kijken in de eenzaamheid?

Marianne Ik ben vandaag met Stefan naar de stad geweest.

Hij is zo merkwaardig. Hij houdt van de buildings, de metro's, de tankstations.

De schrijver Misschien is dat wel de nieuwe schoonheid die je nog niet kan zien. Ik hou ook van de stad.

En na een pauze...

Wat ga je nu doen, Marianne?

Ze haalt haar schouders op.

Slik je tabletten?

Marianne Soms, om wakker te blijven.

De schrijver Ik wil daar liever niets over zeggen omdat je toch elke waarschuwing als een inmenging in je privé-leven beschouwt. Pas alleen op dat je niet ook die milde, verdrietige blik krijgt die zo veel van mijn vriendinnen vertaalsters hebben.

Ze glimlacht.

Marianne Ben je weer aan het schrijven?

De schrijver Soms. Het komt me soms voor alsof het schrijven een uitvlucht is, een verkeerd gekozen levensdoel. Soms natuurlijk ook weer niet. Ik ben zozeer alleen. En hoe moet je schrijven als je niemand hebt om over na te denken?

Na een pauze.

Je moet me helpen, Marianne.

Hij grijpt haar vast, zij blijft onbeweeglijk... En na een tijd.

En jij zult ook zo eindigen als ik, Marianne.

Hij laat haar los.

Een opmerking trouwens waarmee het doel van mijn missie hier is vervuld.

Ze glimlachen.

Marianne Het wordt koud hier.

Ze gaat verder naar binnen, hij echter draait zich om en gaat naar buiten.

Tweede scène: Francisca op bezoek II

Marianne draait zich om. Francisca. Ze gaat naar Marianne toe en omhelst haar.

Francisca Hoe gaat het met je, lieverd?

Ik ben gisteren tijdens de vooravondsessie van onze praatgroep tot een merkwaardige ervaring gekomen, namelijk dat het mij vroeger ook zo ging als jij nu. Ik kon bijvoorbeeld op een dag niet meer praten. Ik slikte tabletten. Ik communiceerde door op briefjes te schrijven. Ik werd erg dronken. Of ik stond urenlang voor de open kast te huilen omdat ik niet wist wat ik moest aantrekken. Ik was zo

Marianne En als ik mezelf nu eens van kant zou maken?

Dan zal er enkel nog maar orde worden achtergelaten. Wat is alles hier, buiten mezelf, hopeloos ordelijk.

Ze neemt een stapel grammofoonplaten en werpt deze de woonkamer in.

Marianne Klootorde!

Er valt zand naar beneden. De twee kinderen verschijnen in de deurposten.

Stefan Whaw Jürgen! Zand!

De kinderen duiken in de zandberg.

DERDE BEDRIJF. Scène 1

Francisca Nee serieus, hoe gaat het nu met jou, lieverd. Hoe gaat het nu met jou lieverd. Hoe gaat het nu met jou lieverd.

Ik ben vanavond tijdens de vooravondsessie van onze praatgroep tot een merkwaardige ontdekking gekomen, namelijk dat het mij vroeger ook zo ging als jij nu. Ik kon bijvoorbeeld op een dag niet meer praten. Ik slikte tabletten. Ik communiceerde door op briefjes te schrijven. Ik werd erg dronken. Of ik stond urenlang voor de open kast te huilen omdat ik niet wist wat ik moest aantrekken. Ik was zo

afhankelijk... Onwaarschijnlijk. Destijds was ik natuurlijk nog veel jonger dan jij nu. Verlang jij nog niet naar geluk samen met anderen?

Marianne Nee, gelukkig niet. Hoogstens tevredenheid. Ik ben bang voor geluk, ik zou het niet uithouden, hier in mijn hoofd. Gek!

Francisca Ja, maar daar heb ik een verklaring voor. Ik heb het allemaal ook moeten doormaken schat. Ik ben volledig op de hoogte van deze identiteitscrisis. Het is namelijk zo, dat...

Marianne Wat heb jij met je kindergezicht voor recht om 'ik' te zeggen. Wat heb ik met jouw ontwikkelingsgang te maken? En als ik ernaar zou vragen dan zou het enkel zijn om er later mee te spotten. Ik heb genoeg van jouw belevenissen!

Francisca Marianne, je bent overstuurd, liefste. Het wordt hoog tijd dat je aansluit bij onze vereniging. De hoogste tijd.

Marianne Bol het af!

Francisca Je bent over je toeren.

Marianne Bol het af!!

Francisca loopt naar buiten, en passeert Bruno.

Francisca Ze is over haar toeren.

Francisca af. Bruno komt in deuropening staan.

Bruno Maar je leeft dus nog.

Marianne staat op, en gooit de deur voor hem dicht. Ze gaat zitten. Francisca komt op en gaat naast haar zitten.

Francisca Nee; serieus; hoe gaat het nu met jou lieverd. Hoe gaat het nu met jou lieverd. Ik kon bijvoorbeeld op een dag niet meer praten. Ik slikte tabletten. Ik communiceerde door op briefjes te schrijven. Ik werd erg dronken. Of ik stond urenlang voor de open kast te huilen, omdat ik niet wist wat ik moest aantrekken. Ik was zo afhankelijk... Onwaarschijnlijk...

Marianne Wat heb jij met je kindergezicht voor recht om 'ik' te zeggen? Wat heb ik met je ontwikkelingsgang te maken? En als ik ernaar zou vragen dan zou het enkel zijn om er later mee te spotten. Ik heb genoeg van jouw belevenissen!

Francisca Marianne, je bent overstuurd, liefste!

Marianne Bol het af!

Francisca Je bent over je toeren.

Marianne Bol het af!!

Francisca loopt naar buiten, en passeert Bruno.

Francisca Ze is over haar toeren.

Francisca af. Bruno komt in deuropening staan.

Bruno Maar je leeft dus nog.

Marianne staat op, en gooit de deur voor hem dicht. Ze gaat zitten. Francisca komt op en gaat naar haar zitten.

Nogmaals zoals tevoren, maar nu onderbreekt Marianne

Francisca nog eerder. Francisca af. Bruno staat in de deuropening.

Scène 2

Marianne zit ineengedoken op een stoel.

Bruno Maar je leeft dus nog. Ik heb trouwens vanmorgen gemerkt dat ik gestopt ben de dagen te tellen die ik nu zonder jou ben.

Hij glimlacht.

Hoe is het eigenlijk met je? Ik heb gedroomd dat je gek geworden was.

Na een korte pauze.

Je laat trouwens 's nachts het licht aan. Weet je dat?

Hij kijkt om zich heen.

Een mooi boeltje. En de meubels heb je ook anders gezet.

Hij loopt terug naar haar.

Jij hebt waarschijnlijk ook niet meer die parfum die ik uit Finland voor je heb meegebracht. Vraagt Stefan naar mij?

Marianne Wil je iets drinken?

Bruno Maar zeg toch meteen 'U' tegen me.

En jij? Heb je al kanker?

Hij loopt rond. Hij schenkt zich een wodka in. Hij rookt.

Is roken hier toegestaan?

Hij gaat zitten.

Jij neemt het er dus goed van, alleen met JOUW zoon, in een mooi warm huis met tuin en garage.

Sauna, zandbak.

Hoe oud ven je eigenlijk? Je zult spoedig een rimpelige hals hebben en haren op je leverschouder. Dunne spillebenen en hangborsten en tussen je benen enkel wat uitgerokken vodden. Ouder en ouder zul je worden. Je zal wel zeggen dat het je

afhankelijk... Onwaarschijnlijk... Destijds was ik natuurlijk nog veel jonger... Verlang jij nog niet naar geluk samen met anderen?

Marianne Neen, gelukkig niet. Hoogstens tevredenheid. Ik ben bang voor geluk, ik zou het niet uithouden, hier in mijn hoofd. Gek.

Francisca Ja, maar daar heb ik een verklaring voor. Ik heb het allemaal ook moeten doormaken, schat. Ik ben volledig op de hoogte van deze identiteitscrisis. Ik ...

Marianne Wat heb jij met je kindergezicht voor recht om 'IK' te zeggen. Wat heb ik met je ontwikkelingsgang te maken? En als ik ernaar zou vragen dan zou het enkel zijn om er later mee te spotten. Ik heb genoeg van jouw belevenissen!

Francisca Marianne, je bent overstuurd, liefste. Het wordt de hoogste tijd dat je aansluit bij onze vereniging. De hoogste tijd!

Marianne Bol het af!

Francisca Je bent over je toeren.

Ze gaat naar buiten. Bruno komt binnen.

Ze is over haar toeren.

Francisca gaat weg.

Derde scène: Bruno op bezoek II

Marianne zit ineengedoken op een stoel.

Bruno Maar je leeft dus nog. Ik heb trouwens vanmorgen gemerkt dat ik gestopt ben de dagen te tellen die ik nu zonder jou doorbreng.

Hij glimlacht.

Hoe is het eigenlijk met je? Ik heb gedroomd dat je gek geworden was.

Na een korte pauze.

Je laat trouwens 's nachts het licht aan. Weet je dat?

Hij kijkt om zich heen.

Een mooi boeltje. En de meubels heb je ook anders gezet.

Hij neemt een muziekcassette.

Andere cassettes zijn dat.

Hij loopt terug naar haar.

Jij hebt waarschijnlijk ook niet meer die parfum die ik uit Finland voor je heb meegebracht. Vraagt Stefan naar mij?

Marianne Wil je iets drinken?

Bruno Maar zeg toch meteen 'U' tegen me.

Na een pauze.

En jij? Heb je al kanker?

Hij loopt rond. Hij schenkt zich een wodka in.

Is roken hier toegestaan?

Hij gaat zitten.

Jij neemt het er dus goed van, alleen met JOUW zoon, in een mooi warm huis met tuin en garage.

Hoe oud ben je eigenlijk? Je zult spoedig een rimpelige hals hebben en haren op je leverschouder. Dunne spillebenen en hangborsten en tussen je benen enkel wat uitgerokken vodden. Ouder en ouder zul je worden. Je zal wel zeggen dat het je

niets kan schelen en op een dag hang je je op. Je zult even onnozelen ten grave worden gedragen als je hebt geleefd. Hoe vergaat eigenlijk je tijd op dit moment? Vingernagels bijten zeker? Masturberen dat het niet meer netjes is!

Marianne Schreeuw niet zo, het kind slaapt.

Bruno HET kind! Wie? HET kind! Alsof het voor mij geen naam meer mag hebben. Verstandig! Jullie vrouwen met jullie armtierige verstandigheid! Met jullie brute begrip voor alles en iedereen! En nooit vervelen jullie je. Stelletje nietsnutten! Heel enthousiast de tijd laten verstrijken. Piepend van nietigheid. Kriskras langs de grond, snuffelend kruip je maar wat rond tot de dood je bakkes openscheurt! Je zou eens goed zat moeten zijn. Jij en je nieuwe leven!

niets kan schelen en op een dag hang je je op. Je zult even onnozelen ten grave worden gedragen als je hebt geleefd. Hoe vergaat eigenlijk je tijd op dit moment? Vingernagels bijten zeker? Masturberen dat het niet meer netjes is!

Marianne Schreeuw niet zo, het kind slaapt.

Bruno HET kind! Wie? HET kind! Alsof het voor mij geen naam meer mag hebben. Verstandig! Jullie vrouwen met jullie armtierige verstandigheid! Met jullie brute begrip voor alles en iedereen! En nooit vervelen jullie je. Stelletje nietsnutten! Heel enthousiast de tijd laten verstrijken. Piepend van nietigheid. Kriskras langs de grond, snuffelend kruip je maar wat rond tot de dood je bakkes openscheurt! Je zou eens goed zat moeten zijn. Jij en je nieuwe leven!

Hij spuigt.

Marianne Dat heb je allemaal van te voren bedacht.

Hij slaat haar.

Wat zie je er verdrietig uit, Bruno.

Bruno Tracht mij niet te ontwapenen.

Ze zwijgen. Na een tijd gaat hij naar haar toe.

Marianne Raak mij niet aan! Raak mij alsjeblieft niet aan!

Bruno Ik ben eigenlijk gekomen om je te vernietigen, maar bij nader inzien...

Hij grijpt haar wild vast. Ze tracht te ontkomen. Hij bespringt haar. Geen verweer meer. Het licht dooft langzaam uit en gaat dan langzaam weer aan. Marianne alleen.

Vierde scène: Marianne alleen

Marianne zit nog op de grond. Stefan komt over gelopen ziet zijn moeder zitten. Stopt even. En loopt dan lachend verder. Marianne staat op en loopt vermoeid, uitgeput met gesloten ogen kriskras door het vertrek. Heen en weer. Ze zet de radio aan. Ochtendmuziek. Ze krabt met haar hand haar voorhoofd open. Ze raapt één papiersnipper op en brengt die naar de keuken. Ze herhaalt die handeling enkele malen. Ze gaat naar de W.C. en ontrolt de rol toiletpapier, waarna ze deze opnieuw begint op te rollen, etc... Tenslotte zet ze zich in de zetel. Het kind komt naast haar zitten. Ze duwt het weg. Het komt opnieuw naast haar zitten. Ze duwt het uit de zetel. Het kind gaat achter haar staan en trekt aan haar oren. Ze werpt haar schoen naar het kind. De bel. Ze springt op. Ook het kind holt naar de deur. Ze duwt het kind achteruit. De postbode. Ze trekt de post uit zijn handen, frommelt de brieven op en gooit ze weg. Ze trekt de postbode binnen en omhelst hem innig. Marianne Mijn God, voor jou ben ik tenminste uitwisselbaar. De postbode die van zijn verbazing bekomen is wil binnenkomen en zijn jas uitdoen. Marianne duwt hem buiten. De deur dicht. Black Out/Stromend water.

Scène 3

Marianne zit verdwaasd op de grond. Stefan loopt door de kamer. Ze gilt. Gooit schoenen naar Stefan. Er wordt twee maal gebeld. Postbode aan de deur. Marianne doet open en kust de postbode die onmiddellijk zijn jas uittrekkend naar binnen stapt. Ze duwt hem de deur uit en gooit de brieven de kamer in.

Vijfde scène: Moeder en kind IV

Marianne en Stefan zitten in bad. Stefan gooit met een emmertje het water uit het bad. Marianne leunt achterover.

Marianne Ophouden, Stefan!

Het kind stoort zich niet.

Marianne Hou er in Godsnaam mee op!

Stefan stopt ermee maar begint dan met een krijtje op de muur te tekenen. Marianne merkt het na een tijd en duwt het kind met zijn hoofd onder water. Het kind spartelt, rukt zich los, spuwt en holt de badkamer uit.

Marianne als ik hem tenminste een verhaal kon vertellen over de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

Stefan staat in de deuropening en lacht.

Ga toch weg!

Ze staat op, doet haar kamerjas aan en gaat naar het toilet. Ze laat de deur openstaan.

Ik wil niet alleen in Londen zitten, zei ik hem, en nu zit ik hier als een vrouw die in een vreemde stad in haar hotelkamer zit. Het kind hindert mij bij het nadenken.

Na een pauze.

Maar misschien zou ik juist van het kind een andere manier van nadenken kunnen leren. God. Wat zit ik hier onsmakelijk alleen.

Stefan slaat de deur dicht. Jürgen komt uit de muurkast en samen barikaderen ze de deur. Marianne komt gewoon naast de deur naar buiten. De kinderen lachen en lopen weg.

Marianne achter hen aan. Ze lopen rond de tafel. Stefan blijft staan en lapt Jürgen voetje. Jürgen valt. Marianne valt op

Marianne Nu helpt alleen nog maar een plan. Alles vooruit berekenen. Zakelijk correct.

Mijzelf opnieuw uitvinden. Opwindend. Spannend. Mensen uitnodigen om geduldig te bekijken, om mezelf aan de hand daarvan opnieuw samen te stellen.

Ze neemt de telefoon van de haak. Black Out.

Scène 4

De schrijver Ben je alleen?

Marianne Het kind is bij me, zoals altijd.

De schrijver Ik ben ook alleen.

De schrijver Wat is klein, heeft vermoeide ogen en is na Tip-Top van de nonkel Bob nog niet in bed?

De chauffeur brengt een fles champagne binnen.

De schrijver En in de auto liggen er nog meer.

Marianne Laat u de chauffeur toch ook binnenkomen!

De schrijver aarzelt, draait zich om en wenkt de chauffeur. Deze komt, nadat hij lang zijn voeten heeft staan vegen, aarzelend binnen.

De schrijver U wordt uitgenodigd om een glaasje met ons te drinken.

Marianne Of twee.

De schrijver Pardon?

Marianne Of twee... een glaasje of twee.

Marianne Jij bent het, nietwaar? Je stem is zo dichtbij. Je bent in de telefooncel om de hoek, ik hoor het!

De deurbel. De chauffeur wil opendoen. Stefan is vlugger.

Bruno en Francisca.

Francisca En wij dachten hier de eenzaamste vrouw op aarde aan te treffen.

Marianne Neem me niet kwalijk.

Francisca *Tegen Stefan.* Ik heb ook een naam.

Vanavond ben ik niet Francisca maar heet ik de juffrouw... goed? O, andersom natuurlijk.

Stefan lacht en loopt naar Bruno. Hij zoekt in diens jaszakken. Bruno geeft hem een biljet van 5 gulden.

Stefan Zondag. Dank u, papa.

Bruno Alsjeblieft, jongen.

De schrijver Ik wil vanavond ook niet steeds de bekende schrijver heten, maar Ernst.

Marianne kust Bruno. De schrijver gaat naar Francisca.

De schrijver Laten we elkaar toch ook kussen.

Bruno En ik ben vanavond de bekende Bruno. Dag Ernst. Zullen we elkaar ook kussen, Ernst.

Bruno U bent de vriend? U slaapt met mijn vrouw, hé?

Tenminste, daar bent u op uit, nietwaar? U bent zeker één van die mensen die in een kleine oude auto rijdt en op de achterbank van die seksbladen heeft liggen.

De schrijver Dit is mijn chauffeur, Wolfgang. Wolfgang, de chauffeur.

Stefan is tussen hen in op de grond aan het spelen. Bruno hurkt naast hem neer en bekijkt hem.

Stefan Speel je mee?

Bruno Ik kan vanavond echt niet spelen.

Francisca komt naast Stefan zitten en dobbelt met hem mee.

Bruno knijpt in haar wang en zij steekt haar vinger in zijn oor.

De schrijver *Tegen Marianne.* Ik heb je vanochtend in de stad gezien. Je was veranderd. Dat was een fijn gevoel. Als ik je anders van tijd tot tijd ontmoette dan zag je er altijd hetzelfde uit. Maar vandaag was je veranderd, omdat je er wanhopig net als vroeger wilde uitzien, dat ik geschrokken ben als van iemand die gestorven is en waarvan je plotseling op straat het evenbeeld van tegenkomt. Het heeft trouwens geen zin als je mij nu extra in mijn ogen kijkt.

Op die manier kun jij mij niet meer misleiden.

De chauffeur komt met verschillende flessen champagne van de auto terug.

Bruno Ik denk dat ze niets van andere mensen wilt weten omdat het opvallend bijzondere dat zij overal onmiddellijk in wil ontdekken uitgeput is. Het enige dat nu nog te ontdekken valt is het onuitputtelijke, het alledaagse, dat zij vol walging over het hoofd ziet.

hem. Uitgeput. Jürgen staat op en verlaat met Stefan het huis.

Marianne Nu helpt alleen nog maar een plan. Alles vooruit berekenen. Zakelijk correct.

Vóór dat er in het zakenleven iets tot stilstand komt vindt men een nieuwe formule. Waarom dus ook niet voor mezelf.

Mijzelf opnieuw uitvinden. Opwindend, spannend. Mensen uitnodigen om geduldig te bekijken, om mezelf aan de hand daarvan opnieuw samen te stellen.

Ze loopt naar de telefoon.

Licht uit/aan

Zesde scène: het feest I

De deurbel. Stefan doet open.

De schrijver Wat is klein, heeft vermoeide ogen en is na het kinderprogramma nog niet in bed?

Marianne Bent u er al?

De schrijver haalt een fles champagne uit de zak van zijn overjas.

De schrijver En in de auto liggen er nog meer.

Marianne Laat u de chauffeur toch ook binnenkomen!

De schrijver aarzelt, draait zich om en wenkt de chauffeur. Deze komt, nadat hij lang zijn voeten heeft staan vegen, aarzelend binnen.

De schrijver U wordt uitgenodigd om een glaasje met ons te drinken.

Marianne Of twee.

De schrijver Pardon?

Marianne Of twee... een glaasje of twee.

De chauffeur knipt begrijpend. De deurbel. De chauffeur doet open. Jürgen zit voor de deur. Stefan gooit de deur terug dicht. De telefoon. Marianne loopt er snel naartoe.

Marianne Jij bent het, nietwaar? Je stem is zo dichtbij. Je bent in de telefooncel om de hoek, ik hoor het!

De deurbel. De chauffeur wil opendoen. Stefan is vlugger.

Bruno en Francisca.

Francisca En wij dachten hier de eenzaamste vrouw op aarde aan te treffen.

Marianne Neem me niet kwalijk.

Francisca *Tegen Stefan.* Ik heb ook een naam.

Vanavond ben ik niet 'juffrouw' maar Francisca.

Stefan lacht en loopt naar Bruno. Hij zoekt in diens jaszakken.

De schrijver Ik wil vanavond ook niet steeds de bekende schrijver heten, maar Ernst.

Marianne kust Bruno. De schrijver gaat naar Francisca.

De schrijver Laten we elkaar toch ook kussen.

Bruno U bent de vriend? U slaapt met mijn vrouw, hé?

Tenminste, daar ben u op uit, nietwaar? U bent zeker één van die mensen die in een kleine oude auto rijdt en op de achterbank van die seksbladen heeft liggen.

De schrijver Dit is mijn chauffeur, Wolfgang. Wolfgang, de chauffeur.

Stefan is tussen hen in op de grond aan het spelen. Bruno hurkt naast hem neer en bekijkt hem.

Stefan Speel je mee?

Bruno Ik kan vanavond echt niet spelen.

Francisca komt naast Stefan zitten en dobbelt met hem mee.

Bruno knijpt in haar wang en zij steekt haar vinger in zijn oor.

De schrijver *Tegen Marianne.* Ik heb je vandaag in de stad gezien. Je was veranderd. Dat was een fijn gevoel. Als ik je anders van tijd tot tijd ontmoette dan zag je er altijd hetzelfde uit. Maar vandaag was je veranderd, omdat je er wanhopig net als vroeger wilde uitzien, dat ik geschrokken ben als van iemand die gestorven is en waarvan je plotseling op straat het evenbeeld van tegenkomt. Het heeft trouwens geen zin als je mij nu extra in mijn ogen kijkt.

Op die manier kun jij van mij niets meer te weten komen.

De chauffeur komt met verschillende flessen champagne van de auto terug.

Bruno Ik denk dat je niets van andere mensen wilt weten omdat het opvallend bijzondere dat jij overal onmiddellijk in wilt ontdekken uitgeput is. Het enige dat nu nog te ontdekken valt is het onuitputtelijke, het alledaagse, dat jij vol walging over het hoofd ziet.

Marianne Ik ben sinds een paar minuten weer geïnteresseerd in iemand.

Bruno In wie?

Marianne In jou, mijn beste Bruno.

De chauffeur komt met verschillende flessen champagne van de auto terug.

De schrijver Dit is Wolfgang mijn chauffeur.

Bruno *Tegen chauffeur.* Hé Wolfie. Marianne is sinds enkele minuten weer geïnteresseerd in mij, Wolfie. Attentie, attentie Wolfie. Marianne is sinds enkele minuten weer geïnteresseerd in mij.

Bruno We hebben het over jou gehad voordat je binnenkwam.

Marianne Er valt helemaal niets over mij te zeggen, Bruno.

Bruno Toch wel, toch wel. Toen Wolfgang net je glas volschonk, heb je bijvoorbeeld onmiddellijk daarna achter je hand de nootjes opgepakt die naast het bakje waren gevallen. Na elke slok heb je de afdrukken van je lippen en van je vingers van het glas geveegd. Je wil ook niet dat iemand iets voor je doet, Marianne. We mogen niet eens jou de chips aanreiken, alsof je bang bent dat iemand je, door iets voor je te doen, zo dicht kan benaderen dat je doorzien wordt.

Francisca Zou je toch geen lid worden van onze vereniging, Marianne?

De chauffeur Excuseer mevrouw, welk sterrenbeeld hebt U? *Iedereen behalve de schrijver begint te lachen.*

Black Out.

Scène 5.

Bruno We zetten de stoelen, het is feest.

Licht aan.

Chauffeur Een pet zet je op je...

Allen Hoofd!

De schrijver danst met Francisca. Bruno danst met hen mee.

Schrijver Ik ben op t.v.

Gevecht tussen Bruno en de schrijver. Stefan rookt.

Francisca Het ziet er naar uit dat jouw parel in een slecht humeur is. Jammer, want ik heb zo graag harmonie om me heen, want tenslotte laat ik ook niet merken hoe het met mij gaat.

De schrijver trekt de chauffeur tussen hen in.

De schrijver Dit is Wolfgang mijn chauffeur.

Bruno Enchantez!

Black Out.

Bruno *Tegen Francisca.* Suske. Donne moi une cigarette.

Francisca *Tegen Marianne.* Trouwens, hoe gaat het met jou? Nog niet rijp voor de verzoening?

Marianne Er ligt nog zoveel stof bij mij.

Bruno *Tegen Marianne.* Het alleen zijn veroorzaakt de meest ijselijke, walgelijke pijn, die van de wezenloosheid.

De schrijver Francisca, ik heb dat niet tegengesproken.

Bruno Ik heb u niets gevraagd.

Bruno *Tegen Marianne.* Het alleen-zijn veroorzaakt de meest ijselijke, walgelijke pijn: die van de wezenloosheid. Dan heb je mensen nodig die je duidelijk maken dat je helemaal niet zo beroerd bent.

Francisca Ik heb de indruk dat jij andere mensen alleen nog maar beleeft als vreemde geluiden in je woning. Wil je dan je hele leven zo alleen blijven? Verlang je niet naar een mens die met hart en ziel je vriend zou zijn?

Marianne Hoe gaat het trouwens met jou en Bruno?

Bruno Het paar van het jaar.

Francisca Bruno is geschapen om gelukkig te zijn. Daarom is hij nu zo verbijsterd. En zo teatraal. Hij werkt op mijn zenuwen. Ik zet hem het huis uit.

Marianne Ik ben sinds een paar minuten weer nieuwsgierig naar iemand.

Bruno Naar wie?

Marianne Naar jou, mijn beste Bruno.

Ze gaat naar de keuken.

Bruno Tegen Francisca. En jij, je bent zo vreemd stil.

Francisca haalt haar schouders op. Ze gaan allemaal in de sofa zitten.

Francisca Wat duurde die dag vandaag lang.

Ze legt haar hoofd in haar nek. De schrijver naast haar maakt een beweging alsof hij haar haren wilde grijpen. De chauffeur laat achter elkaar iedereen foto's zien die hij uit zijn portefeuille heeft gepakt. Marianne komt binnen met een dienblad vol snacks.

Bruno We hebben het over jou gehad voordat je binnenkwam.

Marianne Er valt helemaal niets over mij te zeggen.

Bruno Toen Wolfgang net je glas volschonk, heb je bijvoorbeeld onmiddellijk daarna achter je hand de nootjes opgepakt die naast het bakje waren gevallen. Na elke slok heb je de afdrukken van je lippen en van je vingers van het glas geveegd. Je wil ook niet dat iemand iets voor je doet, Marianne. We mogen niet eens jou de chips aanreiken, alsof je bang bent dat iemand je, door iets voor je te doen, zo dicht kan benaderen dat je doorzien wordt.

Francisca Zou je toch geen lid worden van onze vereniging, Marianne?

De chauffeur Welk sterrenbeeld hebt U?

Iedereen behalve de schrijver begint te lachen.

Black Out.

Zevende scène: Het feest II

Iedereen zit te eten. Francisca laat haar mes vallen. De schrijver grijpt naar haar hand en kust haar vingertoppen.

De chauffeur *Tegen Stefan.* Een servet leg je op je ... knie. *Stefan lacht hem uit en loopt weg.*

Bruno Het alleen-zijn Marianne, veroorzaakt de meest ijselijke, walgelijke pijn: die van de wezenloosheid. Dan heb je iemand nodig die je duidelijk maakt dat je helemaal niet zo beroerd bent.

De chauffeur knikt energiek. Francisca kijkt de schrijver aan.

De schrijver Ik heb dat niet tegengesproken.

Francisca Ik heb de indruk dat jij andere mensen alleen nog maar beleeft als vreemde geluiden in je woning. Wil je dan je hele leven zo alleen blijven? Verlang je niet naar een mens die met hart en ziel je vriend zou zijn?

Marianne Hoe gaat het trouwens met jou en Bruno?

Francisca Bruno is geschapen om gelukkig te zijn. Daarom is hij nu zo verbijsterd. En zo teatraal. Hij werkt op mijn zenuwen. Ik zet hem het huis uit.

Bruno zoent haar. De schrijver die zijn arm rond haar heeft gelegd wil dat verhinderen. Speels. Bruno slaat hem impulsief. De schrijver staat op, ontdoet zich van zijn stropdas. De chauffeur wil tussenbeide komen.

Marianne Heb je dat op je praatgroep geleerd. Nou, probeer 'm maar 'ns 't huis uit te krijgen enz. enz.

Bruno Jij mij 't huis uitzetten? Zal ik jou eens wat vertellen: het enige waar jij in geïnteresseerd bent is mijn lul. Iedere avond weer: Bruno fokke mie, fokke mie, enz.

Francisca Ja, ik ben je nu al meer dan zat! Ik begrijp nu waarom Marianne je de deur uit zette. Jouw lul?? Ha ha – alsof jij de enige lul hier op aarde bent, zeg! Ik ben van jouw lul niet afhankelijk, enz.

Ernst De eerstvolgende keer Marianne neem ik voor jou vierentwintig rode rozen mee. Beloofd, Marianne. Beloofd. *Stilte.*

Bruno Laten we ieder een nummer doen. Francisca, Suske, je bent vandaag zo stil schat. Horst, ein Nummer bitte.

De schrijver Ernst. Ode aan Marianne. Met Marianne aan mijn zij loop ik over de lei o, kon ik u maar verlokken voor een wandeling aan het strand van Knokke naar vriendschap zo een mateloos verlangen ode aan Marianne.

Bruno Und jetzt die Marianne. Horst mit Marianne. Bumsen ins Schwarzwald.

Marianne Wat een zootje. Wat een zootje.

Ze loopt naar de schrijver en trekt haar broek omlaag. Bruno begint de cancan te zingen. Francisca huilt. Bruno loopt naar Francisca en troost haar. Dan loopt hij naar Marianne en legt zijn hoofd in haar schoot.

Bruno Vanmiddag heb ik op mijn bureau een meisje geneukt waarvan ik daarvoor niet eens de naam wist.

Ze was ongeveer zo groot.

Francisca Ben jij dan nergens kwetsbaar?

Francisca loopt weg. Bruno waggelt haar achterna. De schrijver en Marianne blijven over.

Scène 6

De schrijver Bijna had hij jou te pakken gehad.

Ook hij glimlacht.

Het moet een triomfantelijk gevoel zijn om zo om anderen te kunnen lachen.

Marianne Het lucht vooral de anderen op.

Beiden lachen.

De schrijver Misschien ruil ik nog eens een keertje met je.

Marianne Ik wil niemand meer bestuderen. Vanmiddag vroeg ik mij bij te zien van de mensen op straat af: zou ik hen misschien bij hun werk of thuis in hun woning moeten zien? Maar toen wist ik al dat ze daar nog veel voorspelbaarder zouden optreden dan buiten op straat. Als iemand over zijn leven bij mij komt klagen dan kijk ik liever televisie.

Ze staan voor het raam, kijken elkaar aan, de schrijver: een poging tot handtastelijkheid. Marianne gaat ongestoord verder.

Als ik een mooie man tegenkom denk ik: daar heb je er weer één. En als ik dan toch iemand bestudeer dan vraag ik mij plotseling af: Hoe is het met mijzelf? Ik vind het gruwelijk om naar links of rechts te kijken: Overal is er wel iets dat om aandacht schreeuwt. Een ordelijke woonkamer, een volgepropte diepvries.

De schrijver kijkt over haar schouder naar buiten.

Marianne Toen Bruno terug kwam uit Finland nam ik me voor om hem alle aandacht te schenken. Maar toen ik daarna voor hem stond dacht ik: Waarom eigenlijk? Ik keek lange tijd vol afkeer in zijn vervelende gezicht.

De schrijver Ja, ik begrijp je Marianne. En nu zal jij je natuurlijk afvragen waarom IK de laatste tijd zo onrustig ben... God... Marianne ik heb zo'n brandend verlangen naar

Chauffeur Messieurs, vous n'êtes pas gentil.

De schrijver Bemoei je er niet mee.

Zij staan tegenover elkaar en beginnen elkaar af te ranselen, langzaam, slag na slag. Systematisch en taai.

Francisca *Tegen Marianne.* Het ziet er naar uit dat jouw parel vandaag in een slecht humeur is. Jammer want ik heb zo graag harmonie om me heen, want tenslotte laat ik ook niet merken hoe het met mij gaat. Trouwens, hoe gaat het met jou? Nog niet rijp voor de verzoening?

Marianne glimlacht. De chauffeur komt met een verbandkist uit zijn wagen binnengelopen, kipt ze om en loopt terug naar buiten.

Marianne Er ligt nog zoveel stof bij mij.

Ze lacht.

Ach, waarom niet eigenlijk.

Ze glimlacht.

Bruno *Tegen Marianne.* Ik heb juist, nu, vanmiddag, in mijn bureau met een meisje op de grond gelegen waarvan ik daarvoor niet eens de naam wist.

Marianne glimlacht.

Francisca *Tegen Marianne.* Ben je dan nergens kwetsbaar? *Ze neemt Bruno mee naar buiten.*

De schrijver Bijna had hij jou te pakken gehad.

Ook hij glimlacht.

Het moet een triomfantelijk gevoel zijn om zo om anderen te kunnen lachen.

Marianne Het lucht vooral de anderen op.

Beiden lachen.

De schrijver Misschien ruil ik nog eens een keertje met je.

Marianne Ik wil niemand meer bestuderen. Vanmiddag vroeg ik mij bij het zien van de mensen op straat af: zou ik hen misschien bij hun werk of thuis in hun woning moeten zien? Maar toen wist ik al dat ze daar nog veel voorspelbaarder zouden optreden dan buiten op straat. Als iemand over zijn leven bij mij komt klagen dan kijk ik liever televisie.

Ze staan voor het raam, kijken elkaar aan, betasten elkaar.

Als ik een mooie man tegenkom denk ik: daar heb je er weer één. En als ik dan toch iemand bestudeer dan vraag ik mij plotseling af: Hoe is het met mijzelf? Ik vind het gruwelijk om naar links of rechts te kijken: Overal is er wel iets dat om aandacht schreeuwt. Een ordelijke woonkamer, een volgepropte diepvries.

De schrijver kijkt over haar schouder naar buiten.

De schrijver Ik verbaas me hoe mensen in sterrenbeelden kunnen zien.

Marianne Toen Bruno terug kwam uit Finland nam ik me voor om hem alle aandacht te schenken. Maar toen ik daarna vóór hem stond dacht ik: Waarom eigenlijk? Ik keek lange tijd vol afkeer in zijn vervelende gezicht.

Er zijn zoveel ver verwijderende melkwegstelsels. Merkwaardig.

jou. Alles in mij hunkert naar een eenheid met jou. Help mij Marianne. Ik ben zo alleen. Zo gruwelijk alleen. Laat ons samen sterk zijn. Werkelijk, ik verlang naar jou en weet geen blijf met mezelf. Toen ik vanochtend de waserette verliet sprak een vrouw mij toe: 'De redding is nabij' zei ze. Ik ben toen als een bezetene hierheen gerend wetende dat jij mijn verlossing bent.

Pauze.
Hoewel ik evenzeer besef dat ik ook jou kan redden.
Hij grijpt haar handen vast en kust haar vingertoppen. Na een tijd...

Waarachtig er bestaat nog liefde. Toen ik gisteren op een onbewaakt moment aan een toekomst zonder jou dacht, werd ik ijskoud van binnen. Ik ben toen stampvoetend op de houten vloer van mijn woning heen en weer gerend, luid meezingend met een schlager uit vervlogen tijden. Ik hoopte dat jij onder mij woonde en medelijden met mij zou krijgen. Ik hoorde je de trap opkomen. Tergend langzaam. Trede na trede... Ze houdt van mij, ze houdt niet van mij, ze houdt van mij... Ik hou ook van jou, Marianne. Als maar opnieuw zie ik jou beeld voor mij. De groeven in je voorhoofd die mijn levenslijn tekenen.

Plotseling kijkt hij naar buiten.
Ja, Marianne. Achter die sterrenhemel gaan nog ontelbare melkwegstelsels verscholen. Ik weet dat wij nu samen elders vertoeven. Ik hou van je. Ik hou van je. Ik hou van je.

Hij merkt dat hij nog steeds haar handen vastheeft. Hij nipt in haar handen.

Gaat het jou ook zo ongeveer, Marianne?

Na een pauze.

Marianne

Ik zou graag op jouw vraag antwoorden met 'ja, mij gaat het ook zo', want ik weet dat je daarnaar verlangt. Maar ik kan het mij niet veroorloven om wat ik zeg en doe zinloos te vinden.

De schrijver

Ik ben echt gekrenkt als het iemand anders anders gaat dan mij.

Marianne

Dat is merkwaardig.

Dat kan je toch niet van mij verwachten dat ik jou nu nog de zin van je leven geef.

Er valt een ontzettend lange stilte. Marianne is heel ontspannen. Ze kijkt hem aan. De schrijver: onwennig. Hij geeft haar nog vluchtig een handkus en verlaat dan de woning.

Marianne Jezus Christus. A!

EINDE

Marianne Gaat het jou ook zo ongeveer, Ernst? Word je nooit wakker met het gevoel dat er ineens geen banden meer bestaan.

Na een pauze.

De schrijver

Ik zou graag op jouw vraag antwoorden met 'ja, mij gaat het ook zo', want ik weet dat je daarnaar verlangt. Maar ik kan het mij niet veroorloven om wat ik doe zinloos te vinden.

Marianne

Ik ben echt gekrenkt als het iemand anders anders gaat dan mij.

De schrijver

Dat is merkwaardig.

Marianne rukt zich van hem los.

Dat kan je toch niet van mij verwachten dat ik jou nu nog de zin van je leven geef.

Marianne slaat hem.

Marianne Lafaard!

Hij kust haar en gaat weg.

Hij is mij voor geweest. Nu kan IK niet meer weggaan. Voor iemand anders zou er nu iets kunnen beginnen.

EINDE

